

maa vi have Lov til at fortsætte, og det skulde man virkelig synes var den naturlige Ting af Verden. Hvad vi skulde faa ud af, at nogle Rigsdagsmænd rejse til Ribe og bese Kirken under Ledelse af de Arkitekter, som have været med til at lave Planen, det begriber jeg virkelig ikke; thi jeg kan ikke forstaa, at en Dægmand er i Stand til at kritisere det i nogen væsentlig Grad. Hver Gang vi have behandlet denne Sag, have vi jo heller ikke vidst, hvor vi skulde ståre fra; vi have ikke paavist: det og det skal gøres, og det skal man lade være. Her er det nemlig ingenlunde saaledes, som naar man begynder at opføre en ny Kirke eller et nyt Slot eller et nyt Hus overhovedet, saa kunne vi sige: Vi ville give saa og saa mange Tusinder til dette Hus, og dermed maa saa de ærede Bygmestre se at klare sig, saa at det ikke koster flere Penge. Men her er Forholdet det, at det er forud givet, hvad der skal gøres. Vilde vi restaurere Kirken, saa at den bliver i sin oprindelige skønne Stikkelse, maa vi naturligvis til Dels følge det forudgivne, og derfor vil Bekostningen jo rette sig derefter, og det ere vi ikke Herrer over i Forvejen. Det er saamænd slet ikke noget, vi i den Forstand skulle gøre, specielt for Ribe Bys Skuld; thi de have slet ikke Trang til Kirker, og hvis de havde det, saa vilde 10—20,000 Kr. være nok dertil; thi de have i Forvejen den meget store Kathrine Klosterkirke, til hvilken der endogsaa hører et Landsogn. Nej, Sagen her er, at vi have et nationalhistorisk meget kunstnerisk Mindesmærke fra Middelalderen, som vi skulle forsøge at restaurere paa en saadan Maade, at det er til Ære og Glæde for den danske Nation. Det er Spørgsmaalet. Derfor kan jeg saa godt forstaa, at den ærede Ordfører udtalte, at der er ingen delte Meninger i Udvalget om, at vi skulle opretholde det; men jeg forstaa kun ikke, hvorfor de have hugget sig fast i denne halve Million. Det er jo heller ikke til at begrunde for de Herrer, og jeg tænker, at naar de nu have gjort en Riberejse i Sommer — hvis det ender med, at de saa den — saa ere de akkurat lige saa kloge, naar de komme hjem igen, som før. Jeg kan ikke forstaa, hvordan de skulle blive klogere, fordi de se paa Kirken. Jeg har set paa den mange Gange og tør dog ikke sige, hvordan det skal være. Derfor er der, da de Herrer ligefrem stillede Forslag om, at hele Bevillingen udgaar, ikke andet for mig at gøre, end at følge det Forslag, som den højtærede Kultusminister har stillet om 100,000 Kr. Vi kunde have sluppet med 50,000, hvis vi ønskede; men det vilde de

Herrer ikke. Jeg kan ikke se, der er andet for os at gøre, naar vi staa paa det Standpunkt ikke at ville paatage os Ansvaret i denne Sag, end at følge det Forslag, der er stillet og udsat fra 2den Behandling og bevilge de 100,000 Kr. til fortsat Restauration, hvorefter der saa er tilbage en Bevilling af 593,000 Kr. Jeg vil altsaa stemme for Forslaget og beder saa mange som muligt, gøre det samme.

Judenrigsministeren (Hørring): De Bemærkninger som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage) fremkom med angaaende Stationen paa Grønlands Østkyst, give mig Anledning til nogle Bemærkninger. Jeg skal da først udtale, at naar han henviste til Isforholdene i Karahavet, hvor vanskelige disse ere, saa foreligger der ikke her et Forhold, der svarer til det, vi have paa Østkysten af Grønland. Karahavet er et Indhav, som paffes fuldt af Is til sine Tider, og hvorvidt man kan besejle det, har man ikke tilstrækkelig Erfaring for. Smidlertid er det, trods de vanskelige Forhold deroppe, givet, ikke alene at Nordenskiöld kom igennem uden Vanskelighed, men ogsaa, at man i den nyere Tid er kommen dergennem med Skibe, der have bragt Materiale, Jernbaneskinner o. desl. til Sibirien. I det hele kommer man mere og mere til dette, at Isen ikke er en saa farlig Fjende, som man troede i gamle Dage. Hvad det gælder om, er at faa nogen Erfaring for, hvorledes Isbevægelserne ere. I saa Henseende skal jeg henvise til, at den Gang vi begyndte at besejle Østkysten af Grønland, stete der det ene Uheld efter det andet, Forlis af Skibe, mislykkede Besejlinger o. s. v., men nu, den Dag i Dag, seje vi deroppe paa Østkysten mere sikkert end noget andet Sted. Vi have i lang Tid ikke haft et Forlis til opvise; vi have meget saa mislykkede Besejlinger, Sejladsen foretages med Sejlskibe undtagen det ene Dampskib, vi have, og foretages med stor Regelmæssighed. Nu er Forholdet ogsaa dette, at paa Østkysten, ligesom for Resten paa den sydlige Del af Østkysten, ere Isforholdene af særlig Bestaffenhed. Det er Storisen, der kommer oppe fra det store Hav, som ligger Øst for Grønland, den vandrer en bestemt Tid af Aaret langs Østkysten af Grønland og om paa Østkysten. Det er altsaa en Ismasse, der vandrer, men for Resten i frit Løb. Deraf følger saa ogsaa, at til visse Tider af Aaret er Østkysten fri. Erfaring derfor have vi allerede gennem de mange og i meget lang Tid førte Underjøgelser af Storisens Vandring paa Østkysten, men disse